03/07/2021

Έφυγε ο πολύ αγαπητός “μπαρμπα-Γιάννης ο Αρσανάρης”, πλέον Γέρων Μωϋσής

/ Αγιορείτικα

Ξημερώνοντας η 2α Ιουλίου, απεβίωσε ειρηνικά στην Ιερά Μονή Καρακάλλου Αγίου Όρους ο Γέρων Μωϋσής -ευρύτερα γνωστός στους προσκυνητές και ως “μπαρμπα-Γιάννης ο Αρσανάρης”. Ήταν αυτός που καλωσόριζε ευγενικά τους πιστούς στο λιμάνι, όταν αποβιβάζονταν από το ταχύπλοο της γραμμής.

Ο μακαριστός -πλέον- Γέρων Μωϋσής, όσο ζούσε κοντά στους μοναχούς της αδελφότητας είχε κι άλλο ένα προσωνύμιο: τον αποκαλούσαν «πάτερ-Λας Βέγκας», προσωνύμιο το οποίο είχε «σφραγίσει» σαν υδατογράφημα την ιδιάζουσα προσωπικότητά του!

Το πρώτο προσωνύμιο, ως “μπαρμπα-Γιάννη Αρσανάρη”, βγήκε λόγω της αρχικής εκούσιας εγκαταβίωσής του στον Αρσανά της Μονής Καρακάλλου. Είχε βρει μια «τρύπα» σ’ ένα λεβητοστάσιο κι εκεί είχε φτιάξει μια αυτοσχέδια “φωλιά” ζώντας σαν ερημικός ερωδιός, ελεύθερος από μοναχικές υποχρεώσεις και βιοτικές έγνοιες.

Σύμφωνα με τον Γιώργο Σπανό, με το δεύτερο, ως “πάτερ-Λάς Βέγκας”, τον... εβάπτισε πολύ αργότερα κάποιος λαϊκός, που τον γνώριζε από τον κόσμο και του το πρόσαψε ως “παραπεμπτικό” στην προτέρα του “ζωή και πολιτεία”! Διότι, πριν ακόμα ελκύσει ο Χριστός την καρδιά του σε μετάνοια, είχε ξοδέψει τη ζωή και την ψυχή του στα... καζίνα του Λας Βέγκας, κάνοντας “επιτυχή καριέρα” ως επαγγελματίας χαρτοπαίχτης και τζογαδώρος, και στοιβάζοντας μεγάλη περιουσία... την οποία, τελικά, κατέφαγε -όπως γίνεται συνήθως- στο κυνήγι μιας άπιαστης επίγειας «χαράς»

Μετά την πνευματική ανάνηψή του, αναζήτησε καταφύγιο μετανοίας... κατ’ αρχήν σαν δόκιμος, για κάποιο διάστημα, στην έρημο του Σινά. Αργότερα, στ’ Άγιον Όρος... με “έδρα” τον Μοναστηριακό αρσανά της Καρακάλλου, δίπλα στη θάλασσα, η οποία ήταν και η μεγάλη του αγάπη!

Τα τελευταία χρόνια, που κατέπεσε οργανικά ο “μπαρμπα-Γιάννης ο Αρσανάρης” και δεν μπορούσε πια να αυτοσυντηρηθεί, οι μοναχοί τον έφεραν στη Μονή και τον φρόντιζαν σαν παιδάκι (γιατί ήταν όντως ένα παιδάκι... ογδόντα ετών, ο ευλογημένος!) φροντίζοντας και για την αθάνατη ψυχή του, να εξομολογείται και να κοινωνεί τα Άχραντα Μυστήρια... Ακόμα και για να καρεί, επιτέλους, μοναχός – και εκάρη... με το όνομα Μωϋσής!

Δεν ήθελε να πάει σε νοσοκομείο ο ευλογημένος, παρά τα σοβαρά προβλήματα υγείας του, και υπέμενε καρτερικά και ταπεινά τις ασθένειές του περιμένοντας, μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, τον Αρχάγγελο, για να του παραδώσει την ψυχή. Σ’

εμάς, όταν περνούσαμε απ’ το κελλάκι του να τον δούμε και τον ρωτούσαμε «Πώς πάμε... αββά Μωϋσή;», απαντούσε πάντα με καλογερική λιτότητα, τόσο με τη γλώσσα όσο και με τα βαθουλωμένα αλλά εκφραστικά του μάτια: «Δόξα στον Άγιο Θεό...»!

Έφυγε λίγο πριν ξεκινήσει το Μεσονυκτικό στο Καθολικό της Μονής. Είπαν ότι πέταξε αθόρυβα σαν νυχτοπούλι στον μεσονύκτιο ουρανό... όπως αθόρυβα έζησε ανάμεσά τους τα τελευταία χρόνια και εύχονται ο Άγιος Τριαδικός Θεός μας να τον ξεκουράσει στην αγκαλιά της αγάπης Του!